03/11/2026

Ο Μάνης Χρυσόστομος στο Ιερό Προσκύνημα Αγίου Ιγνατίου στην Αργολίδα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ' προσκληθείς μετέσχε στις πνευματικές εκδηλώσεις στο Ιερό Προσκύνημα Αγ. Ιγνατίου στο χωριό Ζόγκα Αργολίδος, δημιούργημα του ιερομονάχου π. Ιγνατίου Γρηγοριάτου και κατόπιν της κανονικής άδειας του οικείου Ιεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Αργολίδος κ. Νεκταρίου τέλεσε τον Εσπερινό, την Θ. Λειτουργία, ως και κήρυξε τον θείο λόγο.

Επίσης ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης μίλησε στο εκεί ωραίο Συνεδριακό Κέντρο με θέμα ***«Αγνείας στολήν»*** με την ευκαιρία της εορτής της αγίας Αναστασίας της

Ρωμαίας, απότμημα λειψάνου της οσίας είχαν φέρει αγιορείτες πατέρες από την Ι. Μονή Οσίου Γρηγορίου. Στην Θ. Λειτουργία εκκλησιάστηκε και ο ευεργέτης κ. Αθ. Μαρτίνος.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Μάνης:

Ἅγιοι εἶναι οἱ μορφές ἐκεῖνες πού ἀγάπησαν μ' ὅλη τους τήν ὕπαρξη τόν Θεό καί ὁ Θεός τούς ἀγάπησε πολύ. Εἶναι ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας καί τά ἄνθη τοῦ Παραδείσου.

Ἕνα τέτοιο εὐωδιαστό ἄνθος ἦταν καί ἡ ἔνδοξη ἁγία Ἀναστασία ἡ Ρωμαία.

Ἡ Ἁγία ἔζησε τόν 3ο αἰώνα στή Ρώμη. Ἐκάρη μοναχή κατά τήν ἐπιθυμία της καί στό μοναστήρι της ἀγωνίστηκε τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως μέ προσευχή, μέ νηστεία, μ' ἄσκηση κατά τῶν παθῶν, καθαρότητα βίου, μέ πολλή εὐλάβεια καί φόβο Θεοῦ. Ἔτσι ὅταν ἀργότερα ὁ εἰδωλολάτρης ἡγεμόνας Πρόβος διέταξε νά τήν συλλάβουν γιά τό ἦθος καί τήν σεμνότητά της, καί τήν ὁδήγησαν ἐνώπιόν του, ἡ Ἁγία, χωρίς καθόλου νά δειλιάσει, διεκήρυξε μέ παρρησία τή φλογερή πίστη της στόν Χριστό. Ἀπό τή θαρραλέα ὅμως ὁμολογία της αὐτή, ὁ τύραννος ἐξοργίστηκε καί μέ προσταγή του οἱ δήμιοι τήν ὑπέβαλαν σέ φρικτά βασανιστήρια. Ὅλα τά ὑπέμεινε μέ καρτερία, προσευχή καί γενναιότητα. Μάλιστα, πρίν τῆς κόψουν τήν γλώσσα, γιά νά πάψει νά ὁμολογεῖ τόν Χριστό, ἡ Ἁγία παρεκάλεσε τόν Θεό νά τήν ἀξιώσει νά τελειώσει μέ θάρρος καί ὑπομονή τά μαρτύριά της καί ἀκόμη ζήτησε, ὅσοι ἀσθενεῖς ἄνθρωποι τήν ἐπικαλεσθοῦν σέ βοήθεια, νά τούς θεραπεύει μέ τή

χάρι Του ἀπό κάθε ἀσθένεια. Αὐτό καί ἔγινε καί γίνεται καί τώρα μέ τήν πληθώρα τῶν θαυμάτων της. Στίς 29 Ὀκτωβρίου οἱ δήμιοι τήν ἀποκεφάλισαν καί ἔτσι ἡ Ἁγία καί ὁσιοπαρθενομάρτυς Ἀναστασία κοσμήθηκε ἀπό τόν Δομήτορα Κύριο μέ τόν ἀμαράντινο στέφανο τῆς αἰωνίας δόξης.

Τό ἱερό λείψανό της βρίσκεται σήμερα στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου στό Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ὑπάρχει καί παρεκκλήσιο ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας.

Εἰδικότερα, ἕνα ἀπό τά Ἀπολυτίκια τῆς Ἁγίας γράφει πολύ χαρακτηριστικά:

«Ἀσκήσει ἐκλάμψασα

ὥσπερ παρθένος σεμνή,

ἀθλήσεως αἵμασι

τὴν τῆς ἁγνείας στολὴν,

ἐνθέως ἐφοίνιξας·

ὅθεν ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ,

ὡς Ὁσία καὶ Μάρτυς,

χάριτας ἰαμάτων,

ἀπαστράπτεις ἐν κόσμῳ,

πρεσβεύουσα τῷ Σωτῆρι,

ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.»

Ἀξίζει ἀπό τίς γραμμές τοῦ Ἀπολυτικίου αὐτοῦ νά μείνουμε περισσότερο στή φράση: «Ἁγνείας στολήν». Δηλαδή, ἡ Ἁγία Ἀναστασία μέ τό μαρτυρικό αἷμα της κόσμησε τήν ἁγνή στολή πού φόραγε στή ψυχή της. Ἦταν ἐνδεδυμένη μέ τήν ἁγνότητα, τήν καθαρότητα τοῦ βίου της.

Στήν πνευματική προκοπή καί ἀνύψωση τοῦ χριστιανικοῦ βίου μας ἀνήκει καί ἡ ἁγνεία, ἡ καθαρότητα τῆς καρδιᾶς. Ἡ ἁγνεία εἶναι ἡ νίκη κατά τῶν ἀσθενειῶν τῆς ψυχῆς καί κατά τόν Κλήμεντα τόν Ἀλεξανδρέα «τό φρονεῖν ὅσιά ἐστιν ἁγνεία». Ἡ ἁγνεία δέν περιορίζεται μόνο στό σαρκικό φρόνημα, στά ἁμαρτήματα τῆς σαρκός, ἀλλά ἔχει μία ἔννοια εὐρύτατη. Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος γράφει: «Ἁγνεία, εὐλάβεια τῶν πρός τόν Θεόν ἁμαρτημάτων, τῆς Θεοῦ τιμῆς κατά φύσιν θεραπεία».

Εἶναι γεγονός, ὅτι τό πολύτιμο ἄνθος τῆς ἀλήθειας φυτρώνει μοναχά στό γεώργιο τῆς ψυχικῆς καθαρότητος. Χωρίς τήν καθαρότητα, τήν ἁγνεία ψυχῆς καί σώματος, ὁ ἄνθρωπος αὐτοπαγιδεύεται, αἰχμαλωτίζεται, ζεῖ μία

αὐτοειδωλοποίηση καί συνάμα τήν ἀφροσύνη τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι ἡ ἀνηθικότητα μέ τήν στενή ἀλλά καί εὐρεία ἔννοια τοῦ ὅρου. Εἶναι τά πάθη πού τίκτει ἡ ἁμαρτία, τά ἁμαρτωλά πάθη. Αὐτά εἶναι πού τά θεωρεῖ καί τά ὀνοματίζει ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὡς ἔργα τῆς σαρκός καί συγκεκριμένα τά ἀναφέρει: «Φανερά δέ ἐστι τά ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, εἰδωλολατρία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καί τά ὅμοια τούτοις, ἅ προλέγω ὑμῖν καθώς καί προεῖπον, ὅτι οἱ τά τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν» (Γαλ. 5, 19-21). Ἀλλά καί στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφει γιά τά πάθη τῆς ἀτιμίας, τά ἐξευτελιστικά γιά τόν ἄνθρωπο σαρκικά πάθη, ὑπογραμμίζοντας ὅτι ἔφθασαν σέ μία παράδοση τῶν καθαρῶν καρδιῶν τους στίς αἰσχρές ἐπιθυμίες. Γράφει: «Αἵ τε γάρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τήν φυσικήν χρῆσιν εἰς τήν παρά φύσιν, ὁμοίως δέ καί οἱ ἄρσενες ἀφέντες τήν φυσικήν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καί τήν ἀντιμισθίαν ἥν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες» (Ρωμ. 1, 26-27).

Καί σ' ἄλλο σημεῖο ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος θά μιλήσει γιά τό φοβερό ἁμάρτημα τῆς πορνείας καί θά συμβουλεύσει: «Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἁγιασμός ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπό τῆς πορνείας» (Α΄ Θεσσ. 4, 3). Καί τό σπουδαιότερο, ὡς ἀπόφθεγμα ἀκουόμενο: «Τό σῶμα ὑμῶν ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστιν» (Α΄ Κορ. 6, 19). Κατ' ἀκολουθίαν, ὀφείλουμε ὡς χριστιανοί μέ τήν ἀρετή τῆς ἁγνείας νά ἀποφεύγουμε κάθε σαρκική ἐκτροπή πού μολύνει τό σῶμα καί νά δοξάζουμε τόν Θεό μέ τό πνεῦμα μας, ἀλλά καί μέ τό σῶμα μας.

Ἡ ἁγνεία, πράγματι, εἶναι ὁ πνευματικός ἀγώνας, ὁ ὁποῖος φέρει τήν καρδιακή καθαρότητα ὡς δωρεά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἡ καθαρή, ἁγνή καρδία εἶναι ὡς «ἱερατεῖον ἀληθινόν», «τόπος Θεοῦ». Γι' αὐτή τήν καρδιά μιλοῦσε καί ὁ ἀββᾶς Παμβώ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Εἰ ἔχεις καρδίαν, δύνασαι σωθῆναι».

Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ἕκτος Μακαρισμός τοῦ Κυρίου ἀναφέρει: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται» (Ματθ. 5, 8). Ἡ καρδία, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἕδρα τῆς ὀρθόδοξης πνευματικῆς ζωῆς, ὅπου ἐκεῖ διεξάγεται ἡ πάλη ἀγαθοῦ καί πονηροῦ, ὅταν εἶναι γεμάτη ἀπό τήν θεία χάρη, καθαρίζεται ἀπό τά πάθη καί μ' αὐτή τήν καθαρότητα ἀπό τούς αἰσχρούς λογισμούς, τότε καί μόνον τότε, ἱκανώνεται νά ἰδεῖ τόν Θεό. Καί ὁ Μακαρισμός δίδει τήν ὑπόσχεση, οἱ «καθαροί τῇ καρδίᾳ» Θεόν ὄψονται. Καί τοῦτο γιατί ὁ Θεός δέν εἶναι δυνατόν νά κατοικήσει σέ μία ἁμαρτωλή καρδία. Καί πολύ ὡραῖα λέγει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος ὅτι: «Ὅταν γάρ ἀποκαλυφθέντα θεάσεται Αὐτόν», ὅταν δηλαδή μᾶς ἀποκαλυφθεῖ ὡς δωρεά, ὡς Χάρη, ὡς εὐλογία, ὡς εὐδοκία ὁ Θεός στούς κεκαθαρμένους τῇ καρδίᾳ, «τότε Τόν βλέπουμε ὡς φῶς μέσα στήν καρδιά μας». Ἔχουμε αὐτή τήν ὅραση τοῦ Θείου Φωτός μέσα στόν ἐσωτερικό μας κόσμο.

Αὐτή ἡ καθαρότητα τῆς καρδίας, ἡ ἁγνεία, εἶναι τό περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, ἄλλως τοῦ ἤθους τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δηλαδή τό «περιπατεῖν κατά Πνεῦμα». Ἡ ἠθική, συνεπῶς, εἶναι ἀδιάσπαστα ἑνωμένη μέ τήν θεολογία. Δηλαδή, ἠθική σημαίνει σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου καί πραγμάτωση τοῦ ἀγαθοῦ στήν κοινωνία.

Ἔτσι, χωρίς τά θεμέλια τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, δέν μπορεῖ νά κτισθεῖ μία προσωπικότητα κατά Θεόν. Χωρίς ἁγνεία τῆς καρδίας ματαιοπονεῖ ὁ ἄνθρωπος καί κτίζει στήν ἄμμο. Νά τηρήσουμε, συνεπῶς, τόν ἑαυτό μας ἁγνό, ὄχι μόνον ὡς πρός τό σῶμα, ἀλλά καί ὡς πρός τήν διάνοια. Καθ' ὅτι, ὅπως ὁ διεφθαρμένος βίος χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, ἔτσι καί ἡ ζωή τῆς ἁγνότητος τόν ἑνώνει μέ Ἐκεῖνον. Ἡ ζωή βέβαια τῆς ἁγνείας εἶναι δύσκολη χωρίς τήν ἄσκηση, τόν πνευματικό ἀγῶνα γιά τήν ἐπέλευση τῆς θείας χάριτος. Μόνον ἡ θεία Χάρη θά μᾶς στεφανώσει μέ τήν καθαρότητα τῆς καρδίας. Γιατί τελικά μόνον ἐκεῖνος ὅπου ζεῖ εὐσυνείδητα τήν χριστιανική ζωή, αὐτός καί μπορεῖ νά βιώνει τήν ἀρετή τῆς ἁγνείας.

Ὀφείλουμε νά ἀποβοῦμε πνευματικοί ἄνθρωποι. Ὄχι σαρκικοί, ἀλλά πνευματικοί. Καί τοῦτο ἐπιτυγχάνεται κατ' ἐφαρμογήν τοῦ λόγου τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον» (Ρωμ. 12, 2).

Τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Ἡ ἀποκάλυψη καί ἡ ἐφαρμογή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αὐθεντικοτέρα καί ἡ μόνη ἀληθής ἑρμηνεία τοῦ προορισμοῦ μας. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ προσανατολίζει τή ζωή μας, πρός τόν ἀληθινό προορισμό μας. Εἶναι ἔτσι μακάριοι ὡς λέγει ὁ Ψαλμωδός (Ψαλμ. 1, 2), οἱ διά βίου μελετῶντες τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτοί ἔχουν τό βλέμμα στραμμένο μακρυά, πέρα καί ὑπεράνω τῶν γηΐνων πραγμάτων. Ἔχουν φρόνημα ὑψιπετές, προσηλωμένο στήν κατ' ἐξοχήν

σταθερή καί ὑψηλή ἀξία πού εἶναι ἡ θέωση. Μάλιστα δέ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἅγιοι ὑπῆρξαν οἱ γνῶστες καί ἄριστοι ἐκτελεστές τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Εἰδικότερα, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος γνωρίζει καλῶς τό θεῖο θέλημα πού εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν. Ἀπό τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς εἰσόδου του στόν Χριστιανισμό, ὁ Παῦλος γνώρισε τήν Κυριακή προσευχή καί ἀπήγγειλλε ἐν συνεχείᾳ μετά τῶν ἄλλων Χριστιανῶν τήν αἴτηση: «...γενηθήτω τό θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς». Ἡ αἴτηση αὐτή ἐξερχομένη τῶν χειλέων τοῦ Παύλου ἀποτελεῖ ὁμολογία ὁλοκλήρου τῆς εἰς Χριστόν πίστεώς του. Δι' αὐτῆς ὡμολόγει, ὅτι τά πάντα πρέπει νά πληροῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί ὅτι τά πάντα ἔχουν πραγματική καί σταθερή ὑπόσταση, μόνον ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται ὑπό τόν νόμον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Γιά τόν μέγα Ἀπόστολο, ὅπου δέν ἐπικρατεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὑπάρχει ἐγκατάλειψη ἀπό τῆς δυνάμεως καί τῆς θείας χάριτός Του· ἐκεῖ δέν πνέει ἡ ζείδωρος πνοή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Διά τοῦτο ἡ μόνη χαρά τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ἡ ὑπό τοῦ ἰδίου καί ὑπό πάντων τῶν ἄλλων ἐκπλήρωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Χάριν αὐτῆς ὑπομένει τά πάντα καί εἶναι πρόθυμος νά πάθει πᾶν ὅ,τι ὁρίζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δέν λησμονεῖ ὅτι εἶναι ὁ διά θελήματος τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ γι' αὐτό καί σβήνει πᾶσαν προσωπικήν του ἐπιθυμία καί κάθε ἰδικόν του θέλημα μέσα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι κάθε ἐκδήλωση τοῦ Θεοῦ πρός τόν κόσμο ἀποβλέπει πρός αὐτό. Εἶναι ἡ αἰώνια δράση τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο μέσα στήν Πανσοφία καί Παναγαθότητά Του. Καί ὁ Θεός ἀπεκάλυψε τό θέλημά Του διά τῆς ἐνανθρωπήσεως Υἱοῦ καί Λόγου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ὁ Χριστός διά τοῦ Ευαγγελίου Του ἄνοιξε τόν ἐσκοτισμένο ὑπό τῆς ἁμαρτίας νοῦν τοῦ ἀνθρώπου στό φῶς τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἁγία Ἀναστασία, λοιπόν, λάμπει σάν φωτεινό ἀστέρι στόν πνευματικό οὐρανό καί ἀποτελεῖ γιά ὅλους μας, ἕναν ὁδοδείκτη ἀληθινοῦ ἤθους. Ἰδιαίτερα συγκινεῖ ὅλους μας ὁ βίος καί τό σκληρό μαρτύριο τῆς Ἁγίας. Ἡ χριστιανική ὁμολογία της σέ μιά δύσκολη εἰδωλολατρική ἐποχή ὑπῆρξε, τῷ ὄντι, ἐξαιρετικά σθεναρά καί θαυμαστά. Θαυμαστότερη μάλιστα καθίσταται αὐτή ἡ ζῶσα μαρτυρία τῆς πίστεως καί τῆς ἁγνείας της γιατί ἡ Ἁγία ἦταν νέα στήν ἡλικία.

Ἄς προσκυνοῦμε, λοιπόν, μέ εὐλάβεια τήν εἰκόνα της, ἄς τήν ἔχουμε πρότυπο ἐναρέτου βίου καί ἐν τέλει ἀξίζει νά εἶναι διηνεκής καί δαυϊτική ἡ ἱκεσία μας: «Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός» (Ψαλμ. 50, 12). ΑΜΗΝ.